

Розділ 1

«Ми не встигаємо пізнати своє щастя»

Початок весни видався досить оманливим. Ще вранці з-за горизонту сяяло яскраве сонечко. Тепер же темні хмари купчилися, розганяючи натовп із вулиць. Дощ крапав, повільно наповнюючи калюжі. Анна швидкими кроками наближалася до аптеки в центрі міста. Усе б нічого, але парасольку вона якраз залишила на роботі, коли йшла на обідню перерву. Від негоди дівчина трохи промокла.

Анна струсила з плечей шкіряної куртки краплинки дощу й пройшла в широкий зал аптеки. Минула яскраві стелажі та наблизилася до одного з віконечок, за якими метушилися касири. Перед нею була невелика черга, й вона полегшено видихнула.

Анна поспішала на роботу. Не любила запізнюватися. Сама не розуміла, звідки взявся цей принцип, але часто тривожилася, коли усвідомлювала, що може не встигнути. Хоч у Валентина вона на особливому рахунку, нехтувати його довірою зовсім не було бажання.

Маркетингом вона займалася років сім, і це приносило їй шалене задоволення. В іншій галузі себе навіть не уявляла. Анна очолювала творчу групу маркетологів у «Фокусі». Валентин пишався співробітницею, при кожній нагоді запевняючи, що має щодо неї величезні плани. Соромно було б не виправдати його сподівань.

Черга нарешті дійшла до дівчини. Вона замовила пастилки від болу в горлі. Усе було б гаразд, але довелося вислухати поради аптекарки взяти ще купу допоміжних ліків. На щастя, Анна навчилася твердо

відповідати «ні». Розрахувавшись за ліки, вона поспішила до виходу, на ходу складаючи речі в сумку. Раптом штовхнула когось плечем. Сумка впала на підлогу, ліки розсипалися. Вона швидко почала все збирати, а незнайомиць, вибачаючись, допомагав. На якусь мить їхні погляди зустрілися.

— Дякую, — промовила вона, злегка усміхнувшись.

— Будьте уважні! — відповів незнайомиць приємним голосом, повернувся й рушив до каси.

Анна провела його поглядом і, згадавши, чому так квапилася, поспішила до виходу. Та вже на порозі мусила перечекати, бо дощ саме линув, як скажений. Закинувши до рота льодяник, вона зупинилася під дашком, чекаючи, поки проясниться.

— Погода сьогодні — те, що треба, — засміявся поряд незнайомиць, і Анна заворожено задивилася на його усмішку. — Ви без парасольки?

— Що? — зникла вона, коли зрозуміла, що звертаються до неї.

— Без парасольки?

— Так, на роботі залишила, — Анна підняла очі до неба, яке зовсім не віщувало швидкої зміни погоди.

— Можу провести, — незнайомиць розкрив парасольку й жестом запросив приєднатися до нього. Анна машинально стала під зонтик і взяла хлопця під лікоть.

Дорогою вони говорили про погоду і красу весни. Дивно, але, не знаючи людину, дівчина почувалася поряд з ним спокійно, ніби вони були знайомі все життя.

— Ось ми й прийшли, — зупинилася під дашком будівлі й усміхнулася хлопцю. — Дякую за допомогу.

— Арсен, — швидко промовив він. Анна лише запитально здійняла брови. — Мене звати Арсен, — пояснив хлопець і протягнув їй руку для потиску.

— Анна. Приємно познайомитися, — легенько стиснула його теплу руку й, усміхнувшись на прощання, швидко зайшла до будівлі.

Несподіване знайомство схвилювало її і навіть звеселило. Вперше у неї з'явилося тремтливе відчуття при знайомстві. Зазвичай вона знайомилася з чоловіками лише за власним бажанням. Цього разу втрутилася доля, принаймні вона на це сподівалася. Піднявшись до офісу, вирішила відразу зайти до Валентина, як він і просив по телефону. Карина зупинила її, щойно та ступила на поріг приймальні.

— Анно, стривай, — підхопилася з місця й квапливо підійшла до неї. — Тебе Валентин шукав, я тебе відмазала, але ж... — позираючи на двері, бубоніла Степова, за сумісництвом — подруга Анни.

— Каришо, заспокойся! — поплескавши подругу по плечу, Анна щиро всміхнулася. — Усе добре. Він мені телефонував.

Прочинивши двері, зазирнула до кабінету. Валентин сидів за столом, заглибившись у свої справи.

— Валентине Дмитровичу, можна? — запитала вона. Бос кивнув головою і лише тоді відвів погляд від монітора. Глибокі зелені очі пильно дивилися на неї.

— Заходь! — відкинувся на спинку крісла, яке здавалося удвічі більшим за нього. Він завжди ніби ховався в ньому від світу. Анна теж була б не проти іноді так робити.

Валентин терпляче дочекався, поки Анна дійде до столу й займе місце навпроти.

— Що у нас із проектами?

— Якщо ви стосовно Павлова, то проєкт готовий. План заходів щодо просування продукції вже давно на їхній пошті.

Мимоволі кинувши погляд на вид з вікна, вона відмітила, що небо ще більше захмарилося. Цієї миті

вона б хотіла опинитися вдома під теплим пледом та зі смачною кавою з круасаном.

— Чудово! А чому тоді вони вимагають усе змінити?

— Як? — різко нахилилася вперед до столу, склавши руки в замок перед собою. Робота була виконана ідеально. Усі заходи погодили на стадії планування. Чому тепер замовники чимось невдоволені, вона не розуміла. — Ми ж домовилися. Переговорити з ними?

— Так. Поговори ти. Тебе вони послухають. Я дві години слухав нісенітниці про особливості їхньої продукції. А воно мені треба? Ти займаєшся їхнім проектом, то виріши питання, — Валентин роздратовано махнув рукою в повітрі. А тоді миттєво повернувся до монітора і продовжив клацати кнопками миші.

Анна важко зітхнула і промовчала. Якщо Валентин повернувся до своїх справ, його вже не відірвати.

— Ну, що там? — поцікавилася Карина.

— Доведеться знову вносити правки у проект, — Анна закотила очі під лоба. Узявши печиво зі столу, пішла до себе в кабінет. Потрібно було розібратися із замовником.

На щастя, вміння переконувати у неї від народження. Павлов уважно слухав її аргументи і зрештою погодився прийняти концепт, додавши невеликі зміни у кошторис.

Решту робочого часу зайняли переговори з клієнтами, обговорення та планування на наступні дні. Анна занурилася в роботу, намагаючись не згадувати нового знайомого. Його несподівана поява в її житті насторожувала. Ще досі невідомі почуття пробуджували в ній страх і цікавість одночасно. Вона знала сценарій достеменно: далі її чекає побачення, закоханість,

а потім... Швидше за все — розчарування. Щастило їй не часто, тому надіятися на happy end було марно.

— Ти йдеш? — Карина зазирнула до кабінету, прочинивши двері. Анна зиркнула на годинник і округлила очі, помітивши, що вже шоста. Час за роботою плинув непомітно.

— Куди йдемо? — запитала у подруги, покидаючи офіс.

Кожної п'ятниці дівчата відвідували якийсь заклад міста. А чому б ні?! Анна досі була вільною від обтяжливих стосунків. Короткі знайомства не приносили насолоди. У свої двадцять шість хотілося стабільності. Знайомі дівчата вже повиходили заміж і встигли народити дітей. У Анни особисте життя було на стадії пошуку своєї людини. Карина мала хлопця, але він був за кордоном. Подруги раділи можливості часто бувати разом. Так їхні сірі будні забарвлювали спогади й теплі розмови. До того ж вони обидві обожнювали солоденьке. За чаєм з тістечками обговорювали все до дрібниць.

— Хочу в «Specto», — цього разу обирати була черга Карини, тому Анна мовчки погодилася. Їй подобалося ходити у нові заклади. Так вона відкривала для себе особливі місця, які радила відвідати у своєму особистому блозі.

Дівчата крокували тротуаром у бік кондитерської і гомоніли про справи. Погода ще більше зіпсувалася, хоч з неба уже й не крапало. На місто насувалися темні хмари. Весна обіцяла бути дощовою. Та це не заважало їхнім планам — провести час разом.

Розділ 2

«Зміни бувають болючі. Особливо, коли їх прагне душа»

П'ятиповерхова будівля, облицьована силікатною цеглою, здавалося, сягала похмурого неба. З південного боку була прибудова. Великі вікна немовби закликали опинитися всередині за столиками з натурального червоного дерева. Низькі бра над ними створювали романтичну атмосферу. Декоративний камін у кутку вабив язиками полум'я. Не дивно, що Карина, яка любила вінтажні речі, не оминула цей заклад. На стінах красувалися картини. Крокуючи до столика, Анна зацікавлено роздивлялася все й намагалася схопити об'єктивом. Така краса посеред міста, а вона навіть не здогадувалася, проходячи повз стільки разів.

Дівчата сіли за свій столик і зробили замовлення. Тиждень не був легким. День-у-день Анна працювала над різноманітними проектами. Потрібно було відповідати статусу, яким її наділили колеги. Бути першою нелегко, а вона так втомилася від постійного сидіння перед монітором.

— Слухай, — дивлячись у вікно, звернулася до Карини. Подруга саме фотографувала тістечко, щоб викласти фото в інстаграм. — Карино, — вже дивлячись на подругу, знову покликала її Анна.

— Ткачихо, я тебе чую, — ледь чутно відповіла та, від чого Анна помітно скривилася. Це прізвисько прилипло до неї давно. Добре, що так кликала її лише подруга. Вона важко зітхнула.

— Може, поїдемо кудись на весняні свята? — Анна любила подорожувати, але все відкладала на потім. Тепер же розуміла, що життя минає без неї.

— Куди? — нарешті відреагувала Карина і покляла телефон. Подивилася на подругу з усмішкою і почала куштувати своє тістечко.

— Та хоч кудись. Набридло все, — поскаржилася дівчина. Одноманітні будні перетворювали її в нудну, зациклену лише не роботі, особу. А якому чоловікові потрібна занудна кар'єристика?

— Це щось нове, — від несподіванки знизала плечима Карина. — Вперше чую від тебе такі скарги. Може, варто почати стосунки з чоловіком? У тебе весняна хандра? — іронізувала подруга.

— Не знаю. Просто хочеться щось змінити, — продовжувала Анна, дивлячись, як апетитно Карина поглинає солодке. — А з чоловіками... Ти ж знаєш, що мені не щастить, — Карина була зосереджена на поїданні тістечка, й Анна відвела погляд від задоволеного обличчя подруги.

Саме в цей момент відчинилися вхідні двері кондитерської. На порозі з'явився чоловік зі знайомими рисами. Анна підняла брови догори й стиснула губи.

Новий знайомий підійшов до каси, широко всміхаючись продавчині. Анна прикрила рукою обличчя й опустила погляд. Намагалася не зустрічатися з ним поглядом, але спостерігала. Сподівалася, що він швидко піде, але чоловік сів за крайній столик, мабуть, чекаючи на замовлення. Поки чекав, роздивлявся довкола.

«Невже це доля?» — подумала вона. Двічі зустрітися за один день — це точно знак. Дарма вона вирівнялась, намагаючись розгледіти його, визираючи над головою подруги.

Арсен помітив її й усміхнувся. Він ніколи не вірив у знаки долі, але ця дівчина вже вдруге траплялася сьогодні на очі. До того ж вона йому сподобалася і він не проти продовжити знайомство. Ця дівчина

чомусь так швидко зникла, що йому здалося — вона не хоче цього. Анна зніяковіло посміхнулася, намагаючись не виказати свого провалу.

Вони перезиралися і всміхалися одне одному, не наважуючись зробити крок назустріч. Коли до столика Арсена підійшла офіціантка і подала замовлення, він подякував і, підвівшись, збирався йти. Уже навіть рушив до дверей, та раптом зупинився, дістав із внутрішньої кишені куртки візитівку. Повернувшись, швидкими кроками підійшов до столика, за яким сиділи дівчата.

— Доброго вечора, — привітався, затримавши свій погляд на Анні, а Карині легенько кивнув. — Якщо ми вже зустрілися, пропоную якось продовжити наше знайомство, — сміливо поклав на столик картку і, підморгнувши на прощання, повернувся й пішов до виходу.

Карина як сиділа з трубочкою в роті, так і зазмерла. Анна таємниче всміхалася, проводжаючи поглядом чоловіка до дверей. Тоді взяла візитівку і сховала до сумочки.

— Що це було? — прийшла до тями подруга. Озирнулася кілька разів, але чоловіка вже не було.

— Не що, а хто, — уточнила Анна. — Новий знайомий, — пояснила і всміхнулася. Їй подобалися наполегливі чоловіки. Було в них щось справжнє, дике і водночас захопливе.

— То кажеш, тобі не щастить? — дорікнула подруга. — Розповідай! — пожвавішавши, промовила наказовим тоном.

— Нема чого розповідати, — пояснила Анна. — Та якби я щось і знала про нього, то не сказала б, — додала й засміялася.

Анна все ж таки розповіла, як вони познайомилися. Вона й сама не знала, чого чекати від цієї зустрічі,

проте в такому великому місті зустрітися двічі надзвичайно важко.

Повернувшись додому, Анна довго не могла заснути. Та й не довелося. Потрібно було працювати над удосконаленням плану, який вона обговорювала з клієнтом. Внести зміни потрібно було негайно. Лягла пізно, тож не встигла й подумати про чоловіка, як одразу заснула.

Анна збиралася зателефонувати, чесно. Але новий клієнт так її допік переробкою плану заходів і правками, що дівчина виходила із себе при одній згадці про «Екватор». Роботи додалося та й нагоди не було. Останній тиждень вона майже не виходила з офісу, вже й забула про обіцянку собі — працювати менше. Тим часом погода за вікном усе більше нагадувала початок весни. Дерева увібралися в зелене листя, даючи можливість насолодитися краєвидом з вікна.

— І що сьогодні? — невдоволено пирхнула Карина, зазирнувши до кабінету.

Анна сиділа за ноутбуком і вкотре робила правку в рекламному кошторисі. Дівчина підійшла й обперлася руками об край столу, зазираючи в екран. Ткаченко й оком не моргнула, продовжуючи відбивати ритм на клавіатурі. Не отримавши відповіді, Карина зітхнула і відійшла від столу. За спиною її подруги відкрився неймовірний краєвид на місто, яке вже покривали сутінки. А вона не відходила від ноутбука.

— Ткачихо, ще довго? — ледь чутно промовила Карина, вдивляючись у вечірне небо. Останні дні подруга ніяк не погоджувалася на прогулянку. Скаржилася на купу роботи. Почувши мугикання у відповідь, Карина підняла очі й перевела погляд на стіл.

— Ніхто ще не вигадав чарівної кнопки, яка сама будує план, — буркнула Анна.